

Primul raport Leuchter

Raport privind presupusele camere de gazare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek (Polonia), realizat de un expert în echipamente de execuție

CUPRINS

Comentariile editurii	2
Cuvânt înainte de Robert Faurisson	3
Introducere	7
Scop	7
Preambul	7
Amploare	8
Rezumat și constatări	8
Metodologie	8
Utilizarea HCN și Zyklon B ca fumigen	9
Criterii de proiectare pentru o instalație de afumare	10
Criterii de proiectare pentru o cameră de gazare	11
Camerele de gazare din SUA, începând din 1920	12
Efectele toxice ale gazului HCN	13
Scurtă istorie a presupuselor camere de gazare germane	14
Alcătuire și proceduri la presupusele camere de gazare	15
Crematoriile	16
Considerații medicale despre HCN, compușii cianici și crematorii	18
Auschwitz, Krema I	19
Birkenau	20
Majdanek	21
Statistici	22
Concluzie	23

COMENTARIILE EDITURII

Sunt puține momente în istorie când un document are puterea să zdruncine un mit istoric și o legendă atât de mare, așa cum este cea a Holocaustului evreilor, afirmația că germanii au gazat milioane de evrei în lagărele de concentrare din Polonia din timpul celui de-al doilea război mondial.

Raportul Leuchter este unul dintre aceste documente rare și de preț. Întocmit și scris de Fred A. Leuchter, consultant american pentru proiectarea, construirea și întreținerea camerelor de gazare, raportul prezintă metodologia și constatările primei investigații științifice a locațiilor din Polonia unde se presupune că ar fi avut loc gazările. Concluzia lui Leuchter, după inspectarea locațiilor și analizarea probelor la un laborator competent, prelevate din pereți și podele pentru determinarea conținutului total de cianuri, este indubitabilă: presupusele camere de gazare nu puteau fi, nici atunci și nici acum, camere de gazare.

David Irving, distinsul istoric englez, a catalogat Raportul Leuchter ca fiind un document „șoc” care a fost esențial în întărirea convingerii sale că întreaga mitologie a Holocaustului poate fi pusă acum la îndoială. Este un document pe care istoricii „Holocaustului” îl pot ignora numai cu prețul pierderii reputației lor de istorici obiectivi. După Raportul Leuchter, nu mai pot fi susținute acuzațiile de genocid săvârșit de germani împotriva evreilor, folosind camere de gazare ca instrument al crimei.

CUVÂNT ÎNAINTE

de Robert Faurisson

Fred A. Leuchter, în vârstă de 45 de ani, este un inginer din Boston, Massachusetts, specializat pe proiectarea echipamentelor de execuție folosite în închisorile din SUA. Unul dintre principalele sale proiecte a fost proiectarea unei noi camere de gazare pentru penitenciarul de stat din Jefferson City, Missouri.

În ianuarie 1988 am fost în Toronto, Canada, să ajut apărarea dlui Ernst Zündel, un germano-canadian care era acuzat de răspândirea de știri false prin publicarea broșurii „Chiar au murit șase milioane?”, în care se combătea ideea că naziștii ar fi omorât șase milioane de evrei în al doilea război mondial, în principal în camere de gazare care foloseau gaz hidrocianic (Zyklon B).

Ernst Zündel mai fusese acuzat, pentru același lucru, și în 1985. Procesul a durat șapte săptămâni și s-a încheiat cu condamnarea lui la 15 luni de închisoare. În ianuarie 1987, Curtea de Apel din Ontario a anulat procesul din cauza gravelor erori de procedură și a cerut rejudecarea procesului. Noul proces a început pe 18 ianuarie 1988 și la data prezentei era încă în derulare.

Primele mele discuții cu Fred Leuchter au avut loc la Boston, pe 3 și 4 februarie 1988. Am fost impresionat de concizia răspunsurilor sale la întrebările mele și de abilitatea sa de a explica orice detaliu al procedurilor de gazare. El mi-a confirmat natura deosebit de periculoasă a unei execuții cu gaz hidrocianic. Execuții cu acest gaz au fost făcute pentru prima oară în SUA în 1924, dar chiar și în 1988 existau dificultăți majore la construirea camerelor de gazare, inclusiv problema scăpărilor. Am observat că Fred Leuchter nu a pus în discuție noțiunea standard de Holocaust.

După întoarcerea mea de la Boston la Toronto și după ce i-am spus lui Ernst Zündel despre discuția mea cu Fred Leuchter, dl Zündel a hotărât să-i solicite acestuia să redacteze o opinie privind presupusele camere de gazare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek.

Dl Leuchter a acceptat, după ce a petrecut un weekend la Toronto analizând fotografiile aeriene din timpul războiului ale lagărelor, planuri ale crematoriilor și presupuselor camere de gazare, documente despre Zyklon B și diapozitive făcute la aceste locații în anii 1970 de către cercetătorul suedez Ditlieb Felderer.

Pe 25 februarie 1988, Dl Leuchter a plecat în Polonia împreună cu soția sa Carolyn, secretarul său Howard Miller, operatorul video Jurgen Neumann și interpretul de polonă Tjudar Rudolph. Ei s-au întors după opt zile, pe 3 martie.

La întoarcere, Fred Leuchter și-a scris raportul de 192 pagini, inclusiv anexele. Concluziile sale erau clare: dovezile erau copleșitoare, în sensul că nu a existat nici o cameră de gazare la Auschwitz, Birkenau și Majdanek și că presupusele camere de gazare din aceste locuri nu ar fi putut fi, nici atunci și nici acum, folosite sau măcar bănuite că ar fi servit ca și camere de gazare.

Pe 20 și 21 aprilie 1988 el a compărut ca martor la Toronto. La început a răspuns întrebărilor puse de avocatul dlui Zündel, Douglas H. Christie, asistat de Keltie Zubko și Barbara Kulaszka. Dl Leuchter a trecut apoi printr-o examinare încrucișată derulată de procurorul John

Pearson, asistat în timpul procesului de un alt procuror, un funcționar judecătoresc, cu frecvente consultări cu niște consultanți evrei care stăteau chiar în spatele lui în sala de judecată.

Examinarea și examinarea încrucișată au avut loc în prezența unui judecător și a unui juriu cu 11 membri. Atmosfera din sala de judecată era extrem de tensionată. Eu stăteam lângă câțiva experți revizionști, printre care și Dr. William Lindsey, cercetător chimist șef la Dupont Corporation înainte de pensionarea sa în 1985. Toata lumea din sală, indiferent de pozițiile personale privind subiectul în discuție, era conștientă că participă la un eveniment istoric. Mitul camerelor de gazare era pe sfârșite.

În ziua anterioară, directorul Penitenciarului statului Missouri, Bill Armontrout, prezentase mărturia sa explicând procedurile și funcționarea camerelor de gazare cu cianură. Pentru oricare ascultător atent, a rezultat clar ca fiind foarte dificil să execuți o persoană în acest fel, presupusa execuție a unor sute de mii de persoane de către germani, folosind Zyklon B, ar echivala cu a mâna o turmă de pisici.

După Fred Leuchter pe banca martorilor a venit Dr. James Roth, Director la Alpha Analytical Laboratories din Ashland, Massachusetts. Dr. Roth a vorbit despre analiza probelor luate din pereții, podelele, tavanele și alte structuri ale presupuselor camere de gazare de la Auschwitz I și Birkenau. Aceste teste au relevat ori lipsa completă a urmelor de cianuri, ori niveluri extrem de scăzute. Singura excepție a constituit-o proba nr. 32 prelevată de la instalația de despăduchere nr. 1 de la Birkenau. Aceste rezultate au fost redată grafic în Anexa I din Raport și prezentate juriului cu un proiector. Diferența dintre cianurile detectate la instalația de despăduchere pe de-o parte și în presupusele camere de gazare, pe de alta parte, era enormă. Nivelurile extrem de mici ale cianurilor găsite la unele crematorii se datorau, după părerea mea, dezinfectărilor făcute aici în timpul războiului.

Cred că am fost primul care a arătat că toate studiile privind presupusele camere de gazare germane cu Zyklon B ar trebui să înceapă cu un studiu al camerelor de gazare americane. Încă din 1977, cu ajutorul unui prieten american, Eugene C. Brugger, avocat în New York, am început o ancheta în acest domeniu. În timpul cercetării, am obținut informații de la șase penitenciare americane, cele din San Quentin, California; Jefferson City, Missouri; Santa Fe, New Mexico; Raleigh, Carolina de Nord; Baltimore, Maryland, și Florence, Arizona. Am fost nevoit atunci să concluzionez că numai un expert în tehnologia camerelor de gazare americane ar putea stabili dacă presupusele camere de gazare germane ar fi putut fi folosite așa cum scrie în literatura Holocaustului.

În anii care au urmat, articolele mele despre camerele de gazare germane s-au referit întotdeauna la camerele de gazare americane. Aceste articole au inclus „Zvonul despre Auschwitz sau problema camerelor de gazare,” publicat pe 29 decembrie 1978 într-un cotidian francez, Le Monde, și un lung interviu publicat în august 1979 în periodicul italian Storia Illustrata. Am vizitat camera de gazare din Baltimore, Maryland în septembrie 1979 și am obținut opt fotografii ale camerei și documentație aferentă. Apoi, în timpul unei întâlniri avute la New York City sub conducerea lui Fritz Berg, am prezentat Fișa de Verificare pentru Camera de Gazare de la penitenciarul din Baltimore și am discutat implicațiile acesteia. În 1980, în primul număr al nou-creatului Jurnal de Studii Istorice, am publicat un articol numit „Tehnică gazării,” în care descriam destul de detaliat procedurile din camerele de gazare folosite în SUA. În același an, am publicat în „Verité historique ou verité politique?”, opt fotografii ale camerei de gazare din Baltimore. Filmul meu intitulat „Problema camerelor de gazare,” realizat în 1982, începea cu o analiză a camerelor de gazare americane.

În 1983 am realizat pentru Institutul de Studii Istorice din Los Angeles, o carte despre controversa Holocaustului, care includea, pentru prima oară, o listă a întrebărilor puse gărzilor de la penitenciar și răspunsurile lor. Cartea nu a fost publicată niciodată; pe 4 iulie 1984, de ziua independenței SUA, arhivele institutului au fost distruse într-un incendiu, care a distrus viabilitatea financiară a institutului. O serie de proiecte, printre care și cartea mea, au fost abandonate.

Holocaustul e prezentat ca având proporții uriașe. Însă acest uriaș, așa cum arăta Dr. Arthur Butz în „Înșelătoria secolului douăzeci,” este un uriaș cu picioare de lut. Pentru a vedea picioarele de lut, e suficient doar să mergem la lagărul de concentrare de la Auschwitz. Cu cuvintele Dr-lui Wilhelm Staglich, „teza exterminării stă în picioare sau cade odată cu afirmația că Auschwitz a fost o 'fabrică a morții'.” Pentru mine, întregul mister de la Auschwitz este concentrat pe cei 65 m² ai presupusei camere de gazare de la Auschwitz I și pe cei 210 m² ai presupusei camere de la Birkenau. Acești 275 m² trebuiau examinate minuțios imediat după război, de către aliați, dar o asemenea examinare nu a avut loc niciodată. Magistratul polon Jan Sehn a ordonat câteva cercetări la Auschwitz, dar nici una la camerele de gazare propriu-zise.

Cercetările făcute de revizionști au arătat că locurile presupuselor camere de gazare nu puteau fi folosite pentru așa ceva. Ditlieb Felderer a publicat fotografii care arată o construcție îndoielnica de tuburi și uși către camerele de gazare și lipsa petelor albastre de acid prusic de pe pereți. Eu însumi descoperisem în 1975 în arhivele Muzeului Auschwitz (arhive bine păzite de gardieni) planurile acestor presupuse camere de gazare și am fost primul care le-a publicat în diferite cărți și articole. Aceste planuri au fost arătate și la prima convenție a Institutului pentru Studii Istorice din Los Angeles în 1979, când a fost prezent și dl Zündel. În realitate, aceste presupuse camere de gazare au fost morgi sau, așa cum apare pe planuri, „Leichenhalle” pentru Krema I (transformat ulterior în adăpost antiaerian) și „Leichenkeller” pentru Krema II.

Oricum, pentru a obține o confirmare științifică deplină a ceea ce am văzut noi și ce au descoperit cercetarea și documentele revizioniste, trebuia găsit un specialist în camere de gazare americane. Am încercat mult timp să găsesc un asemenea specialist, dar sincer, nu credeam să găsesc un om care să fie nu doar expert pe o asemenea tehnologie, dar și suficient de curajos pentru a întreprinde o investigație în Polonia și pentru a publica rezultatele, chiar dacă ele confirmau concluziile revizioniste. Din fericire, m-am înșelat.

Fred Leuchter era specialistul. El a mers în Polonia, a întreprins cercetarea detaliată, și-a scris raportul și a depus mărturie într-un tribunal canadian în favoarea Dlui Zündel. Făcând aceasta, într-un fel el a intrat în istorie.

Fred Leuchter este un ins modest, dar hotărât, care vorbește la obiect. Ar fi un profesor excelent și are darul de a-i face pe oameni să înțeleagă implicațiile oricărei probleme dificile. Când l-am întrebat dacă nu îi este frică de urmările periculoase, el a răspuns: „Realitatea e realitate.” După ce a citit Raportul Leuchter, David Irving, renumitul istoric britanic, a afirmat pe 22 aprilie 1988 în timpul mărturiei sale de la Toronto că acesta este un document „șoc” care va deveni esențial pentru orice istoric din viitor care scrie despre al doilea război mondial.

Fără Ernst Zündel, aproape nimic din ceea ce a ieșit la suprafață acum n-ar fi fost de conceput. El sacrifică totul în lupta sa pentru adevăr istoric și trăiește în condiții dificile, având de înfruntat dușmani influenți și puternici. Presiunea asupra lui este permanentă și capătă cele

mai neașteptate și uneori mai vicioase forme. Are însă o personalitate puternică și harismă. Știe cum să analizeze o situație dată, să evalueze raportul de forțe, să transforme o adversitate într-un avantaj. Din toate părțile lumii el atrage și mobilizează persoane competente. Este un om profund, un geniu care combină bunul simț cu o înțelegere autentică a oamenilor și a situațiilor.

Este posibil să ajungă din nou în închisoare pentru cercetările și crezul său sau poate fi chiar deportat. Toate acestea sunt posibile. Orice se poate întâmpla atunci când are loc o criză intelectuală și o realiniere a unor concepte istorice de asemenea dimensiuni. Revizionismul este cea mai mare aventură intelectuală a acestui sfârșit de secol. Orice s-ar întâmpla, Ernst Zündel este deja un învingător. Este activistul pacifist care și-a obținut victoria prin forța rațiunii și a convingerii.

Robert Faurisson

23 aprilie 1988

Toronto

P.S. Ernst Zündel a fost găsit vinovat pe 11 mai 1988 de răspândirea voită de știri false despre Holocaust. A fost condamnat la 9 luni de închisoare și eliberat pe cauciune după ce a semnat un ordin prin care i se interzice să scrie sau să vorbească despre Holocaust până la încheierea procedurii de apel. Astfel stă alături de Galileo Galilei.

P.P.S. Curtea Supremă a Canadei, pe 27 august 1992, a anulat condamnarea lui Ernst Zündel și a declarat legea conform căreia el fusese târât prin tribunalele canadiene timp de 9 ani drept neconstituțională. Canada a refuzat să-i ceară scuze lui Ernst Zündel pentru acest lucru și a respins cererea lui de despăgubire pentru cheltuielile de judecată.

INTRODUCERE

În februarie 1988 am fost contactat de Dr. Robert Faurisson din partea Dlui Ernst Zündel și mi s-a solicitat să investighez și să evaluez din punct de vedere științific fostele crematorii și presupusele camere de gazare folosite de naziști în Polonia și să prezint o opinie inginerescă privind fezabilitatea și eficacitatea lor. După o întâlnire cu Dl Zündel, cu avocatul apărării Douglas H. Christie și cu membrii personalului, unde s-a discutat proiectul, mi s-a spus că rezultatele mele vor fi folosite în procesul împotriva lui Zündel, care compărea atunci în fața instanței din Toronto.

Înțelegând aceasta, s-a stabilit că investigația va include Auschwitz, Birkenau și Majdanek (Lublin) și toate crematoriile și presupusele camere de gazare asociate. Am acceptat propunerea și pe 25 februarie 1988 am condus o echipă de investigatori în Polonia. Această echipa a constatat din mine, soția mea Carolyn Leuchter; Dl Howard Miller, secretar; Dl Jurgen Neumann, cameraman; și Dl Tjadar Rudolph, interpret de limba polonă. Ne-am întors pe 3 martie 1988 după ce am inspectat instalațiile respective de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek. Prezentul raport și constatările mele sunt rezultatul acestor investigații realizate în Polonia.

SCOPUL

Scopul acestui raport și investigația pe care se baza acesta era de a determina dacă presupusele camere de gazare și crematoriile din cele 3 locații din Polonia, și anume Auschwitz, Birkenau și Majdanek, ar fi putut fi folosite conform descrierii din literatura despre Holocaust.

Scopul includea investigații și inspecții la instalațiile fizice, construcția acestor instalații și o descriere a procedurilor folosite la aceste instalații, pentru stabilirea cantităților de gaz folosite, a timpilor implicați în proceduri (execuție și aerisire), dimensiunile fizice ale camerelor relativ la numărul de ocupanți și procedurile și timpii implicați în manipularea și incinerarea cadavrelor, cu intenția de a determina credibilitatea și veridicitatea rapoartelor operaționale nesusținute.

Acest scop nu include determinarea numărului de persoane care au murit sau au fost omorâte prin alte mijloace decât gazarea sau cum a avut loc Holocaustul. Nu este deci intenția autorului să redefinească Holocaustul în termeni istorici, ci doar să ofere o dovadă și informații științifice obținute la fața locului și să prezinte o opinie pe baza tuturor datelor științifice, tehnice și cantitative disponibile legate de scopul și utilizarea presupuselor camere de gazare și a crematoriilor de la locațiile investigate.

PREAMBUL

Investigatorul principal și autorul prezentului raport privind proiectarea și construirea echipamentelor pentru execuții a lucrat în mod specific și a proiectat astfel de echipamente în Statele Unite, folosite la execuția condamnaților cu ajutorul cianurii de hidrogen gazoase.

Investigatorul a inspectat instalațiile de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, a efectuat măsurători, a prelevat probe, a analizat schițele și literatura privind procedurile privind camerele de despăduchere DEGESCH, gazul Zyklon B și materialele privind procedurile de execuție. Multe dintre aceste materiale au fost literatura achiziționată și consultată la locațiile din Polonia, inclusiv copii ale desenelor originale ale Krema I, II, III, IV și V.

AMPLOARE

Acest studiu include o inspecție fizică și date cantitative obținute la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, literatura furnizată de oficialii de la cele 3 muzee, planșe ale Krema I, II, III, IV și V obținute de la muzee, materiale legate de camerele și instalațiile de despăduchere DEGESCH (inclusiv echipamente și proceduri pentru gazul Zyklon B), o descriere a procedurilor operaționale de la aceste instalații și probe luate de la Krema investigate.

În plus, la realizarea acestui raport au fost folosite date constructive ale camerelor de gazare din SUA, proceduri operaționale provenind din experiența investigatorului în domeniu, precum și o investigație a crematoriilor și procedurilor din SUA. Utilizând toate aceste date, investigatorul și-a concentrat studiul pe determinarea:

(a) posibilității presupuselor camere de gazare de a realiza execuția în masă a unor oameni, prin folosirea gazului Zyklon B la Auschwitz I și Birkenau și a monoxidului de carbon și/sau Zyklon B la Majdanek;

(b) posibilității crematoriilor investigate de a incinera presupusul număr de cadavre în perioada de timp dată.

REZUMAT SI CONSTATĂRI

După studierea literaturii disponibile, examinarea și evaluarea instalațiilor existente la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, cunoscând criteriile de proiectare ale funcționării camerelor de gazare, după investigarea tehnologiilor de incinerare și inspectarea crematoriilor moderne, autorul constată că nu există nici o dovadă la instalațiile despre care se afirmă că sunt camere de gazare. În plus, constată că din cauza construcției și a realizării acestor instalații, acestea nu puteau fi folosite ca și camere de gazare.

Mai mult, o evaluare a instalațiilor de incinerare produce dovada concludentă care contrazice presupusul număr de cadavre incinerate în perioada de timp dată. În consecință, în opinia autorului, nici una dintre aceste instalații nu a fost folosită vreodată la execuția unor oameni, iar crematoriile nu ar fi putut suporta pretinsul număr de cadavre incinerate care li se atribuie.

METODOLOGIE

Procedurile folosite în acest studiu și analiza științifică care au generat acest raport au fost următoarele:

1. Studiul general al materialelor disponibile.

2. Inspecția pe teren și examinarea instalațiilor, care a inclus prelevarea datelor fizice (măsurători și informații constructive) și o probă de material (cărămidă și mortar) care a fost trimisă în SUA pentru analize chimice.
3. Analiza datelor logistice vizuale și înregistrate pe teren.
4. Compilarea datelor obținute.
5. Analiza informațiilor dobândite și compararea acestor informații cu informațiile și cerințele cunoscute și dovedite, de proiectare, procedurale și logistice, pentru camerele de gazare și crematoriile actuale.
6. Analiza chimică a materialelor prelevate de pe teren.
7. Concluzii pe baza dovezilor obținute.

UTILIZAREA HCN SI ZYKLON B CA FUMIGEN

Cianura de hidrogen gazoasă (HCN sau acidul hidroxicianic) a fost folosită ca fumigen încă din primul război mondial (RM1). Era folosită în conjuncție cu aburul și cu aerul cald, și în timpul RM2 în conjuncție cu D.D.T., de către SUA și aliații lor. HCN este produs în general prin reacția chimică dintre cianura de sodiu și acidul sulfuric diluat. Reacția chimică generează degajarea de HCN, rămânând acidul prusic (acidul hidroxicianic). Aceasta reacție are loc în mod normal într-o incintă ceramică.

Aceasta procedură a fost folosită pentru controlul pestelor și a bacteriilor pe vase, în clădiri și în încăperile și structurile cu o construcție specială. Trebuie respectate anumite instrucțiuni de proiectare și manipulare pentru a asigura siguranța operatorilor. Cianura de hidrogen este unul dintre cele mai puternice și mai periculoase chimicale fumigene. Clădiri special construite sau modificate în acest sens sunt folosite de armată și de organizațiile de sănătate din lumea întreagă. HCN este folosit peste tot pentru controlul bolilor; în mod special pentru ciumă și tifos, și pentru controlul șoarecilor, puricilor și păduchilor.

Camere speciale erau folosite încă din timpul RM1 în Europa și SUA. Unele dintre acestea au fost folosite și de armata germană în Europa înainte și în timpul RM2 și mult mai devreme de Serviciul de Imigrare al SUA în Ellis Island, New York Harbor. Multe dintre aceste camere pentru dezinfectare au fost fabricate de DEGESCH, o firmă germană din Frankfurt. În timpul războiului, DEGESCH supraveghea distribuția de Zyklon B. DEGESCH fabrică și acum HCN.

Zyklon B era un preparat comercial care conținea acid hidroxicianic. Denumirea „Zyklon B” este o marcă comercială. HCN era produs în fabrică și livrat într-o formă unde HCN era absorbit într-un suport poros, de lemn sau cretă. Era livrat ca pastile sau fulgi. Acest preparat era sigilat în cutii etanșe care necesitau un instrument special de deschidere. În această formă, HCN - Zyklon B era mult mai sigur și mai ușor de folosit. Gazul Zyklon B rezultat era HCN.

Pastilele sau fulgii trebuiau împrăștiați pe podeaua încăperii de curățat sau folosiți într-o încăpere unde se circula și se încălzea aerul din cameră la peste 25,7 grade C. Dacă se folosea în clădiri, vase sau corturi pentru a curăța lemn sau produse, suprafața trebuia încălzită peste

această temperatură – punctul de fierbere al HCN. Dacă nu se făcea așa, rezultatul era un timp mult mai lung pentru realizarea curățării. Operațiunea necesită minim 24 - 48 ore.

După tratare, aerisirea încăperii trebuie să fie de minim 10 ore, în funcție de locație și volum, și chiar mai mult dacă clădirea nu are ferestre sau ventilatoare. Zona tratată trebuie testată apoi chimic dacă mai există gaz, înainte de a se intra acolo. Uneori se folosesc măști de gaz, dar nu sunt sigure și nu trebuie să fie folosite mai mult de 10 minute. Trebuie purtat un costum special pentru a preveni afectarea pielii. Cu cât e mai ridicată temperatura și mai uscată locația, cu atât manipularea va fi mai rapidă și mai sigură.

CRITERII DE PROIECTARE PENTRU O INSTALAȚIE DE CURĂȚARE

O instalație de curățare, clădire sau încăperea, trebuie să respecte niște cerințe de bază. Trebuie să fie etanșă, să se poată încălzi, să aibă instalații de circulare a aerului și de aerisire, să aibă un coș de evacuare înalt și un mijloc de împrăștiere uniformă a gazului (la fel și pentru materialul Zyklon B).

Mai întâi, dacă încăperea se folosește astăzi, ea trebuie să fie o incintă sudată și testată la presiune, acoperită cu o vopsea inertă (epoxi), inox sau plastic (PVC). Ușile trebuie să aibă garnituri dintr-un material rezistent la HCN (azbest, neopren sau Teflon®). Dacă este o clădire, ea trebuie construită din cărămidă sau piatră și acoperită la interior și exterior cu o vopsea inertă (epoxi), smoală sau asfalt. Ușile și ferestrele trebuie să aibă garnituri sau să fie etanșate cu pânză gudronată sau cauciucată și etanșate cu neopren sau smoală. În oricare din cazuri, suprafața trebuie să fie foarte uscată. „Etanșare” are două sensuri: în primul rând, să prevină mecanic scăpările dinspre interior, în al doilea rând să facă suprafețele interioare rezistente la impregnarea cu gaz Zyklon B.

În al doilea rând, camera sau structura trebuie să aibă un generator de gaz sau un sistem de distribuție pentru Zyklon B, care să sufle aer cald peste Zyklon B sau generator (generatorul poate fi încălzit cu apa dacă e etanș) și să circule aerul cald și gazul. Amestecul necesar pentru curățare este de 3200 părți la un milion (ppm) sau 0,32% volum total HCN. Camera nu trebuie să aibă obstrucții și să asigure un debit puternic și constant de aer.

În al treilea rând, camera sau structura trebuie să aibă un mijloc de evacuare a amestecului otrăvitor și să-l înlocuiască cu aer curat. În general aceasta se realizează cu un ventilator de admisie sau evacuare, cu vane de admisie/evacuare de o mărime suficientă pentru a permite un debit anume de aer. De obicei, un ventilator de un picior cub pe oră și o deschidere de evacuare ar permite un schimb complet al aerului în jumătate de oră și trebuie utilizate timp de cel puțin dublul timpului necesar - o oră sau două ore. Cu cât e mai mare încăperea, cu atât mai puțin practic e aceasta (din cauza mărimii ventilatoarelor disponibile) iar timpii de evacuare pot fi de câteva ore sau mai mult.

Evacuarea trebuie efectuată la o distanță sigură deasupra clădirii, unde curenții de aer pot împrăști gazul. Aceasta este de obicei la 20 de metri deasupra structurii, dar e nevoie de mai mult dacă structura este protejată de vânt. Dacă se folosește un incinerator, coșul poate fi doar de câțiva metri înălțime. În general e prea costisitor să incinerezi HCN din cauza volumului de aer care trebuie manevrat într-un răstimp scurt.

Temperatura pereților și a aerului din interior și a aerului de admisie trebuie menținute la minim 10 grade peste punctul de fierbere al acidului hidrocianic (25°C) pentru a preveni condensarea HCN pe pereți, podea și tavan, precum și în sistemul de evacuare. Dacă temperatura este sub 25°C și apare condens, instalația trebuie decontaminată cu clor sau amoniac, acesta din urmă fiind mai eficient. Aceasta se realizează stropind pereții automat sau manual. Dacă se realizează manual, muncitorii trebuie să poarte costume de protecție (din neopren în general) și să folosească tuburi de oxigen deoarece măștile de gaze sunt nesigure și periculoase. Interiorul clădirii trebuie evacuat mai mult timp pentru ca vaporii de clor să neutralizeze HCN lichid din sistemul de evacuare. Interiorul clădirii trebuie spălat apoi cu apă și șters bine pentru a se usca înainte de următoarea utilizare.

În plus, trebuie verificat interiorul clădirii dacă s-a eliminat tot HCN. Testul se poate face cu un detector de gaze sau cu acetat/benziden de cupru. În primul caz, se folosește un dispozitiv electronic. În celalalt caz, o soluție de benziden este amestecată cu acetat de cupru și folosită pentru a umezi o hârtie de test care devine mai mult sau mai puțin albastră în funcție de prezența HCN.

CRITERII DE PROIECTARE PENTRU O CAMERĂ DE GAZARE

Multe dintre cerințele pentru o instalație de curățare se aplică și pentru camerele de gazare. În general însă, camerele de gazare sunt mai mici și mai eficiente. Nu se recomandă folosirea Zyklon B într-o cameră de gazare din cauza timpului necesar extragerii gazului din suportul (transportatorul) inert. Până acum, singura metodă eficientă a fost să produci gazul la fața locului, printr-o reacție chimică între cianura de sodiu și 18% acid sulfuric. Recent s-a realizat proiectul pentru un generator de gaz care va fi folosit la camera de gazare pentru 2 persoane de la penitenciarului statului Missouri din Jefferson City. Autorul este consultantul pentru proiectarea acestei camere de gazare.

Acest generator folosește un termoplonjon electric pentru a pre-încălzi HCN într-un vas cilindric. La momentul folosirii, HCN este deja transformat în vapori și pătrunde în încăperea prin supape. După utilizare, un sistem de purjare cu azot curăță țevile. Timpul total pentru execuție este sub patru minute. Camera este evacuată o dată la fiecare două minute, timp de 15 minute, cu aproximativ șapte schimburi complete ale aerului.

Camera poate fi construită din oțel sudat sau PVC. Ușile și ferestrele trebuie să fie etanșe, de tipul celor folosite în marină. Ușa are o garnitură care se închide cu ajutorul unui singur mâner. Toata instalația electrică și de iluminat este protejată la explozie. Camera include țevăria pentru distribuirea gazului, generatorul de gaz cu sticla de HCN lichid, echipamentul electronic de monitorizare a inimii, două scaune pentru condamnați și un detector de gaze cu citire afară, cu gradație de 10 ppm.

Deoarece camera conține un gaz atât de periculos, este folosită la presiune negativă pentru a se asigura că orice scăpare va fi spre interior. Presiunea din cameră este controlată cu un sistem de vid care trebuie să mențină camera la un vid parțial de 10 psi ($0,7\text{ kg/cm}^2$) (operațional: 8 psi plus 2 psi HCN). Presiunea negativă este menținută utilizând ambientul exterior ca standard. Acest sistem este controlat electric și ajutat cu o pompă de vid de 17,7 cfm. În plus, există un presostat care declanșează sistemele de urgență dacă presiunea din cameră ajunge la 12 psi, cu 3 psi peste limita operațională.

Sistemul de admisie și de evacuare este conceput pentru schimbarea aerului la fiecare 2 minute. Aerul este adus cu un ventilator plasat pe admisia în cameră și evacuat prin partea de sus a camerei. Supapele de admisie și de evacuare se închid spre interior pentru a preveni pierderea vidului și sunt programate să se deschidă sincronizat, supapa de evacuare prima. Aerul iese printr-un tub de PVC cu diametru de 33 cm și înalt de 20 m, unde vântul împrăștie gazul fără probleme. Aerul care intră trebuie preîncălzit pentru ca HCN să nu condenseze și astfel să nu fie evacuat.

Detectoarele de gaz se folosesc pentru siguranță. Primul, în camera unde ține ușa blocată până când nu e sigur, al doilea în afara camerei în zona personalului și a martorilor, unde declanșează alarmele și pornesc un sistem de admisie și evacuare aer pentru protejarea martorilor, precum și pentru oprirea execuției și evacuarea camerei. Sistemele de siguranță sunt audio-vizuale.

În zona camerei există dispozitive de respirat pentru cazurile de urgență (recipiente cu oxigen), precum și truse de prim ajutor pentru HCN, echipamente medicale de urgență pentru HCN și un resuscitator într-o zonă învecinată pentru personalul medical.

Proiectarea camerei de execuție implică multe aspecte complicate. O eroare într-o anumită zonă poate duce la moartea martorilor sau operatorilor.

CAMERE DE GAZARE ÎN SUA DIN 1920

Prima cameră de gazare a fost construită în Arizona în 1920. Era o încăpere etanșă, cu uși și ferestre cu garnituri, cu un generator de gaz, sistem electric anti-explozie, sistem de admisie și evacuare aer, sistem de adăugare amoniac la aerul de admisie și mijloace mecanice pentru activarea generatorului de gaz și a evacuării aerului. Admisia de aer consta din câteva supape acționate mecanic. Numai echipamentele sunt schimbate astăzi.

Generatorul de gaz consta dintr-un vas ceramic umplut cu soluție de acid sulfuric (18%), cu un sistem mecanic de degajare. Camera trebuia frecată cu amoniac după execuție, la fel și executatul. Se foloseau aprox. 25 de fulgi de cianura de sodiu a câte 13 grame fiecare, creându-se o concentrație de 3200 ppm într-o încăpere de 17 m³.

În anii care au urmat, au adoptat camera de gazare cu HCN și alte state, dar modul de execuție și tehnica de proiectare s-a schimbat. Eaton Metal Products au proiectat, construit și modernizat majoritatea camerelor. Majoritatea aveau 2 scaune și dispuneau de un sistem de vid pentru a asigura presiunea negativă și scăpările numai spre interior. Toate sistemele foloseau tehnica generatorului de gaz deoarece era cea mai simplă și eficientă procedură până prin 1960. Nici un sistem nu folosea și nici nu a folosit vreodată Zyklon B.

Motivul este simplu. Zyklon B are nevoie de prea mult timp pentru a scoate HCN din suportul inert și are nevoie de aer cald și de un sistem de control al temperaturii. Nu numai că gazul nu există ca atare, dar există și pericolul de explozie.

Amestecul gazos este în general sub limita de jos a exploziei 0,32% (deoarece amestecul nu trebuie să depășească 3200 ppm), dar concentrația gazului din generator (sau, în cazul Zyklon B, în suportul inert) este mult mai mare și poate fi 90% - 99% per volum. Acesta este HCN aproape pur și poate exista spontan în colțuri ale camerei. Temperatura aerului înconjurător

sau a aerului încălzit trebuie să fie mult mai mare și controlată artificial pentru Zyklon B (deoarece evaporarea este un proces strict fizic), unde, cu generatorul de gaz, temperatura poate fi mai mică și necontrolată întrucât reacția chimică din generator este auto-catalitică după pornire. Contactele și comutatoarele electrice trebuie să fie cât mai puține, anti-explozie și în afara camerei. Tehnologia care a apărut după 1960 a permis construirea sistemului din Missouri, care va fi cel mai modern construit vreodată, folosind un vaporizator de gaz și un sistem de transport pentru HCN lichid, eliminând pericolul manipulării și aruncării acidului prusic rezidual după execuție.

Zyklon B, care în aparență este cel mai eficient mijloc de furnizare a gazului și eliminare a problemei acidului prusic rezidual, nu poate fi o soluție la această problemă. De fapt, folosirea lui Zyklon B ar mări timpul necesar execuției și ar prelungi deci timpul pentru manipularea gazului periculos. În plus, din cauza sistemului de încălzire necesar, ar exista riscul unei explozii. O soluție alternativă ar fi fost încălzirea externă a gazului și circularea amestecului de aer și gaz prin țevăria din afara camerei și apoi înapoi în cameră, așa cum se făcea la instalația de despăduchere DEGESCH, dar aceasta ar fi dus la un risc mai mare de scurgeri și pericol pentru utilizatori. Este o construcție ineficientă și extrem de periculoasă să dai drumul gazului în exteriorul camerei sub presiune. Echipamentul DEGESCH era destinat folosirii în aer liber sau într-o încăpere bine aerisită, și numai în prezenta personalului specializat, fără persoane amatoare în preajmă.

În Statele Unite, Arizona, California, Colorado, Maryland, Mississippi, Missouri, Nevada, New Mexico și Carolina de Nord au folosit gazul ca metodă de execuție. Dar din cauza pericolelor inerente în manipularea gazului și a costurilor mari de întreținere a echipamentelor, unele state (Nevada, Carolina de Nord și New Mexico) au apelat la injecția letală, dacă nu ca singura, cel puțin ca o procedură alternativă. Celelalte state probabil vor face la fel. Autorul a fost consultant pentru statele Missouri, California și Carolina de Nord.

În orice caz, din cauza costului producerii gazului HCN și a costurilor mari de întreținere a echipamentelor, gazul a fost și este încă cel mai scump mod de execuție.

EFECTELE TOXICE ALE GAZULUI HCN

Testele medicale arată că o concentrație de cianură de hidrogen gazoasă de 300 ppm în aer este fatală. În general, la execuții se folosește o concentrație de 3200 ppm pentru a se asigura o moarte rapidă. Aceasta reprezintă aprox. 120 - 150 grame/ 0,05 m³ de gaz, în funcție de temperatură și presiune. 100 ppm HCN este fatal într-o jumătate de ora. Efectele toxice sunt iritarea și mâncărimea pielii, iritarea ochilor, alterarea vederii și afectarea permanentă a ochilor, greață, durere de cap, amețală, vomă și vertij, respirație accelerată, tensiune arterială scăzută, inconștiență, convulsii și deces; simptome de asfixiere, dispnee, ataxie, tremur, comă și deces prin oprirea metabolismului oxidativ.

Acidul hidrocianic nu are nevoie să fie inspirat pentru a fi fatal. La concentrații de peste 50 ppm, utilizatorul trebuie să poarte un costum chimic pentru a-și proteja corpul și trebuie să folosească un tub de oxigen. Măștile de gaze sunt în general ineficiente și nu trebuie folosite. Trusele de prim ajutor și materialele medicale trebuie să fie la îndemână în toate zonele unde o persoană poate veni în contact cu gazul.

SCURTĂ ISTORIE A PRESUPUSELOR CAMERE DE GAZARE GERMANE

Pe baza materialelor disponibile autorului, s-a stabilit că germanii ar fi construit o serie de camere de gazare mari (trei sau mai mulți condamnați) pentru execuții care au început la sfârșitul lui 1941, folosindu-le până în 1944.

Începând cu prima presupusă gazare într-un subsol de la Auschwitz I, doua foste ferme de la Birkenau (Auschwitz II) cunoscute sub numele de casa Alba și casa Roșie sau Bunkerele 1 și 2, Krema I de la Auschwitz, Krema II, III, IV și V de la Birkenau și o instalație experimentală la Majdanek, aceste construcții se presupune că foloseau acid hidrocianic sub forma de Zyklon B. Majdanek folosea și monoxid de carbon (CO).

Conform literaturii oficiale obținute de la Muzeele de la Auschwitz și Majdanek, aceste camere de execuție erau situate în lagăre de concentrare construite în zone industrializate, iar deținuții erau folosiți ca mână de lucru pentru uzinele care susțineau efortul de război. Aceste instalații includeau și crematorii pentru eliminarea rămășițelor celor executați.

În plus, existau și alte presupuse instalații care foloseau numai CO ca gaz pentru execuții, la Belzec, Sobibor, Treblinka și Chelmno (camioane cu gaz). Aceste instalații au fost chipurile distruse în timpul sau după RM2, nu au fost inspectate și nu fac obiectul acestui raport.

Monoxidul de carbon (CO) va fi discutat deocamdată pe scurt. CO este un gaz de execuție prost, pentru că necesita mult prea mult timp pentru a induce decesul - aprox. 30 minute - și dacă este puțin circulat, și mai mult. Pentru a utiliza CO, este nevoie de o cantitate de 4.000 ppm pentru a putea presuriza încăperea la 2,5 atmosfere. S-a sugerat și CO₂ (bioxidul de carbon). CO₂ este și mai puțin eficient decât CO. Aceste gaze erau aparent produse de motoarele diesel. Motoarele diesel produc emanații care conțin foarte puțin monoxid de carbon și ar fi nevoie ca încăperea să fie presurizată cu un amestec de aer/gaz pentru a exista suficient gaz care să inducă decesul. Monoxidul de carbon la 3000 ppm sau 0,30% provoacă amețeală și durere de cap după o expunere de o oră și posibil alte afecțiuni pe termen lung.

Concentrațiile de 4000 ppm sau mai mari sunt fatale în caz de expunere mai lungă de 1 oră. Autorul consideră că într-o cameră plină la capacitate cu persoane care ocupă aprox. 1 m² (suprafața minimă pentru a asigura circulația gazului printre ocupanți), ocupanții ar muri de sufocare din cauza că ei înșiși ar consuma oxigenul disponibil, cu mult înainte ca gazul să-și facă efectul. Astfel, simpla închidere a condamnaților într-un spațiu limitat ar face inutilă nevoia de CO sau CO₂ dintr-o sursă externă.

Presupusele camere de execuție de la Auschwitz I (Krema I) și Majdanek încă există, oficial în forma inițială. La Birkenau, Krema II, III, IV și V s-au prăbușit sau au fost dărâmate; Bunker I (Casa Roșie) nu mai există iar Bunker II (Casa Albă) este renovată acum și folosită ca locuință privată. La Majdanek, primul crematoriu cu petrol a fost renovat iar crematoriul cu presupusa cameră de gazare a fost reconstruit, păstrându-se cuptoarele originale.

Krema I de la Auschwitz, Krema II, III, IV și V de la Birkenau și actualul crematoriu de la Majdanek erau chipurile combinații de crematorii și camere de gazare. Casele Albă și Roșie de la Birkenau erau numai camere de gazare. La Majdanek, camerele de gazare experimentale nu se aflau lângă crematoriu și exista un crematoriu separat care nu mai există azi.

ALCĂTUIRE ȘI PROCEDURI LA PRESUPUSELE CAMERE DE GAZARE

Din studiul documentelor disponibile și a instalațiilor în sine, se observă că majoritatea presupuselor camere de gazare au fost transformate din niște construcții anterioare. Există o excepție - așa-zisele camere experimentale de la Majdanek, care ar fi fost chipurile construite de la zero ca și camere de gazare.

Bunkerele I și II sunt descrise în literatura de la Muzeul Auschwitz ca fiind transformate din simple ferme, cu câteva camere și ferestre etanșate. Acestea nu există în forma lor inițială și nu au fost inspectate. Krema I, II, III, IV și V sunt descrise din punct de vedere istoric iar la inspecția pe teren s-a ajuns la concluzia că fuseseră morgi transformate, legate și adăpostite în aceeași clădire ca și crematoriile. Vizitarea pe teren a acestor structuri a relevat o construcție extrem de deficitară și periculoasă dacă ar fi fost folosite ca și camere de gazare. Nici există nici urmă de uși, ferestre sau aerisire cu garnituri. Structurile nu sunt acoperite cu smoală și nici cu vreun alt material care să prevină scurgerile sau absorbția gazului. Crematoriile din apropiere prezintă un potențial pericol de explozie.

Cărămida și mortarul poroase ar fi acumulat HCN și ar fi făcut ca aceste instalații să fie periculoase pentru om timp de ani de zile. Krema I se află aproape de Spitalul S.S. de la Auschwitz și are scurgerile din podea conectate la canalul principal al lagărului - ceea ce ar fi dus gazul la fiecare clădire. Nu a existat nici un sistem de aerisire pentru evacuarea gazului după folosire și nici sisteme de încălzire sau mecanisme de împrăștiere pentru introducerea sau evaporarea Zyklon B. Se presupune că Zyklon B era introdus prin aerisirile din tavan și prin ferestre, ceea ce nu ar fi permis distribuția uniformă a gazului sau fulgilor. Aceste încăperi erau mereu umede și neîncălzite. Așa cum am arătat anterior, umezeala și Zyklon B sunt incompatibile.

Camerele sunt prea mici pentru a putea încăpea preinșii ocupați, iar ușile se deschid toate spre interior, ceea ce ar îngreuna evacuarea cadavrelor. Cu camerele pline cu oameni, nu ar exista nici o circulație a HCN în interior. În plus, dacă gazul chiar umplea camera pe o perioadă mai lungă de timp, cei care ar fi aruncat Zyklon B prin aerisirile din tavan și ar fi verificat decesul celor din interior ar fi murit și ei de expunerea la HCN. Nici una dintre presupusele camere de gazare nu a fost construită în conformitate cu proiectul camerelor de despăduchere care au fost folosite efectiv timp de ani de zile într-o manieră sigură. Nici una dintre aceste camere nu a fost construită conform proiectelor cunoscute și verificate la instalațiile din SUA din acea perioadă. Este ciudat ca presupușii proiectanți ai acestor camere de gazare nu au consultat deloc și nici nu au luat în considerare tehnologia din SUA, singura țară care executa atunci condamnații folosind gaz.

Instalațiile de la Majdanek apar și ele ca imposibil să fi servit la presupusul scop. Mai întâi, există un crematoriu reconstruit împreună cu o presupusă cameră de gazare. Singurele porțiuni de clădire care existau înainte de reconstruire sunt cuptoarele crematoriului. Se afirmă că clădirea a fost reconstruită după planuri care nu există. Totul este astfel construit încât să nu poată menține gazul în interior; camera însăși este prea mică pentru a primi numărul de victime care i se atribuie. Clădirea este prea umedă și rece pentru a putea folosi Zyklon B. Gazul ar fi ajuns la cuptoare și, după ce i-ar fi omorât pe toți tehnicienii, ar fi cauzat o explozie care ar fi distrus clădirea. Mai mult, construcția, betonul turnat, este radical diferit de celelalte clădiri de aici. Pe scurt, clădirea nu putea fi folosită în scopul menționat și nu respectă câtuși de puțin schema minimă a unei camere de gazare.

A doua instalație de la Majdanek apare pe hartă ca o clădire în U iar acum sunt de fapt două clădiri separate. Acest complex cuprinde Baia și Clădirea pentru Dezinfecție 1 și 2. Una dintre clădiri este strict o instalație de despăduchere și este concepută la fel ca și celelalte instalații de despăduchere acceptate de la Birkenau. A doua clădire a complexului este oarecum diferită. Partea din față a clădirii include o cameră de duș și o presupusă cameră de gazare. Existența petelor albastre din această camera corespunde petelor albastre găsite în instalația de despăduchere de la Birkenau. Această cameră are două aerisiri în tavan care foloseau la aerisirea camerei după procedura de despăduchere. Zyklon B ar fi fost așezat pe podea cu mâna. Este clar că această cameră nu este o cameră de gazare. Are facilități pentru circulația aerului, dar nu are coș pentru aerisire.

La fel ca și celelalte încăperi, aceasta nu este concepută și nici nu poate servi de cameră de gazare. În spatele acestei clădiri se află camerele de gazare experimentale. Aceasta zonă include un culoar, o cabină de control și două camere - presupusele camere de gazare. O a treia cameră era sigilată și nu a putut fi vizitată. Aceste camere sunt unice în sensul că ambele au țevi pentru a folosi monoxid de carbon, controlat din cabină. Una dintre camere are o posibilă aerisire în tavan, care însă nu străbate acoperișul. Cealaltă cameră are un sistem de încălzire pentru deplasarea aerului cald în interiorul încăperii. Acest sistem de circulație este gândit și construit ineficient, având admisia și evacuarea prea apropiate pentru a putea funcționa corect, și nu există aerisire. Remarcabil la ambele camere este șanțul sau canalul practicat în cele patru uși din oțel, ca pentru montarea unei garnituri. Oficial, ambele camere erau folosite pentru Zyklon B sau monoxid de carbon. Aceasta nu este adevărat.

Dintre cele două camere, una nu a fost terminată și nu putea fi folosită pentru monoxid de carbon. Nu este concepută nici pentru HCN, chiar dacă se presupuse că era folosită la așa ceva. Camera mai mare nu a fost concepută pentru HCN. Indiferent de semnul de pe ușa care spune „experimental,” această cameră nu putea servi la gazarea cu CO din cauza nevoii de a produce 4.000 ppm (concentrația letală) la o presiune de 2,5 atmosfere. Nici una dintre camere nu respectă cerințele de design cu privire la aerisire, încălzire, circulație sau scurgeri. Cărămizile, tencuiala și mortarul nu au fost niciodată acoperite cu vreun material de etanșare, nici la interior, nici la exterior.

Cea mai remarcabilă caracteristică a acestui complex este aceea că aceste camere erau înconjurată pe trei laturi cu alei cufundate. Aceasta contravine oricăror norme de manipulare a gazului, în sensul că scurgerile de gaz s-ar fi acumulat în acest șanț și, fiind ferit de vânt, nu s-ar fi disipat. Aceasta face ca întreaga zonă să fie un loc extrem de periculos, mai ales dacă se folosea HCN.

Autorul conchide că aceste instalații nu au fost niciodată destinate nici celei mai mici utilizări a HCN.

CREMATORIILE

Pentru a stabili operabilitatea crematoriilor germane din punct de vedere al destinației atribuite lor, trebuie mai întâi analizate crematoriile, atât cele vechi cât și cele noi.

Incinerarea morților nu este o idee nouă. S-a practicat în multe culturi, timp de secole. Deși s-a practicat timp de mii de ani, a fost oprită de Biserica Catolică până de curând, când Biserica și-a schimbat opiniile în a doua jumătate a sec. 18.

Incinerarea era interzisă în iudaism. La începutul anilor 1800, Europa utiliza incinerarea numai în situații limitate. Este eficientă în controlul molimelor, pentru crearea de spațiu în zonele aglomerate și pentru a scăpa de nevoia depozitarii cadavrelor pe timp de iarnă, când pământul este înghețat. Primele crematorii din Europa funcționau pe cărbune sau cocs.

Cuptorul folosit la incinerarea cadavrelor este în fapt o retortă. Primele retorte erau simple cuptoare care eliminau apa din cadavru, reducându-l la starea de cenușă. Oasele nu pot arde și trebuie deci pulverizate, chiar și astăzi. Pivele și maiurile de la început au fost înlocuite ulterior de mașini de zdrobit. Retortele moderne sunt în majoritate pe gaz, iar unele sunt pe păcură. Nici una din SUA sau Canada nu mai folosește cocs sau cărbune.

Primele retorte erau simple cuptoare de prăjit care uscau cadavrele. Retortele moderne au pereți din oțel căptușit cu cărămidă și, prin intermediul unui ștuț, suflă foc peste cadavru, aprinzându-l și făcându-l să ardă repede. Retortele moderne dispun de o post-combustie pentru re-arderea substanțelor poluante din gazele de ardere. Acest al doilea arzător este o necesitate impusă de anumite instituții de protecția mediului. Trebuie remarcat că nu cadavrele sunt cele care poluează, ci combustibilii fosili folosiți. O retortă electrică, deși mai scumpă, nu produce poluare.

Aceste retorte sau crematorii moderne ard la o temperatură de peste 1.000 grade Celsius. Această temperatură ridicată face cadavru să se aprindă singur, permițând oprirea arzătorului. Cosciugele din lemn sau cutiile din carton sunt azi arse împreună cu corpul. Unele instalații din Europa sunt folosite la 800 grade Celsius, cu un timp necesar mai mare.

La 1000 de grade C sau mai mult, cu aer suflat din exterior, retortele moderne au nevoie de 1,25 ore pentru a incinera un cadavru. Teoretic, aceasta înseamnă 19,2 în 24 de ore. Recomandările producătorilor, pentru o funcționare normală și fără probleme, sunt de maxim trei incinerări pe zi. Cuptoarele vechi, pe păcură, cărbune și cocs, cu tiraj de aer forțat (dar fără folosirea directă a flăcării) au nevoie de 3,5 - 4 ore pentru fiecare cadavru.

Teoretic, aceasta înseamnă maxim 6,8 cadavre în 24 de ore. Funcționarea normală permite un maxim de 3 incinerări în 24 de ore. Aceste calcule se referă la 1 cadavru per retortă per incinerare. Retortele moderne sunt construite toate din oțel, căptușite cu cărămidă refractară de înaltă calitate. Combustibilul este pompat direct spre retortă și toate comenzile sunt electrice și automate. Cuptoarele pe cărbune și cocs nu ard la temperatură constantă (aprox. 870 grade Celsius maxim) și trebuie alimentate manual și temperate sau încălzite în permanență. Întrucât flacăra nu era îndreptată către cadavru, ventilatorul doar împrăștia flăcările și făcea să crească temperatura cuptorului. Acest mod primitiv de exploatare crea probabil o temperatură medie de 760 grade Celsius.

Crematoriile folosite la instalațiile germane vizitate erau de tip vechi. Erau construite din cărămidă roșie și mortar, căptușite cu cărămidă refractară. Toate cuptoarele aveau retorte multiple, unele erau suflate (deși nici unul nu avea combustie directă), nici unul nu avea post-combustie și funcționau toate pe cocs, cu excepția unuia care nu mai există, la Majdanek. Nici una dintre retortele inspectate și examinate nu a fost concepută pentru incinerarea mai multor cadavre. Trebuie menționat că, exceptând cazul în care este proiectată special pentru un raport oase/carne/căldură mai mare, retorta nu consumă materialele din interior.

CONSIDERAȚII PRIVIND HCN, COMPUȘII CIANICI ȘI CREMATORIILE

Așa cum am arătat mai devreme, de la locațiile din Polonia au fost prelevate mostre de cărămidă, beton, mortar și sedimente. Cianurile și compușii cianici pot rămâne într-un anumit loc timp îndelungat și dacă nu reacționează cu alte substanțe, pot pătrunde în cărămidă și mortar.

Au fost selectate 31 de mostre de la presupusele camere de gazare de la Krema I, II, III, IV și V. O mostră de control a fost prelevată de la instalația de despăduchere #1 de la Birkenau. Mostră de control a fost scoasă dintr-o cameră de despăduchere, într-un loc unde se știa că s-a folosit cianură, aceasta fiind prezentă sub forma unor pete albastre. Testele chimice ale mostrei de control #32 au indicat un conținut de cianuri de 1050 mg/kg, o concentrație foarte mare. Condițiile din zona de unde au fost luate aceste mostre sunt identice cu cele din zona mostrei de control, reci, întunecate și umede. Numai Krema IV și V diferă, în sensul că au soare (clădirile au fost dărâmate) iar razele de soare pot grăbi descompunerea cianurilor. Cianura se combină cu fierul din mortar și cărămidă și devine cianură ferică sau pigment albastru de Prusia, un complex ciano-feric foarte stabil.

De remarcat că aproape toate mostrele au dat rezultate negative, cele cu rezultate pozitive fiind foarte aproape de nivelul de detecție (1 mg/kg); 6,7 mg/kg la Krema III; 79 mg/kg la Krema I. Absența rezultatelor pozitive la locațiile testate, comparativ cu mostra de control care avea 1050 mg/kg, demonstrează faptul că aceste instalații nu erau camere de gazare. Micile cantități detectate ar indica faptul că în unele locuri aceste clădiri au fost dezinfectate cu Zyklon B - așa cum au fost toate clădirile din zonă. În plus, petele albastre indică un conținut ridicat de fier - cianură ferică - nu mai există cianură hidrogenată.

Ar fi fost de așteptat să se găsească un nivel mare al cianurilor în mostrele preluate de la presupusele camere de gazare (datorită cantității mari de gaz folosite acolo), peste nivelul găsit în mostra de control. Deoarece s-a constatat contrariul, rezultă că aceste instalații nu au fost camere de gazare, atunci când se iau în calcul și celelalte dovezi obținute la inspecție.

Dovezi privind funcționarea crematoriilor nu există, deoarece cuptorul de la Krema I a fost reconstruit complet, Krema II și III sunt parțial distruse, cu componente lipsă, iar Krema IV și V nu mai există. La Majdanek, un crematoriu nu mai există iar al doilea a fost reconstruit, cu excepția cuptoarelor. Inspecția vizuală de la movila de cenușă de la Majdanek a găsit cenușă de o culoare ciudată, bej. Cenușa din cadavrele umane (conform propriilor investigații ale autorului) este cenușie. Este posibil ca în amestecul de la Majdanek să existe nisip. Autorul va discuta în continuare despre presupusele gropi de ardere.

Autorul a inspectat și fotografiat personal gropile de ardere de la Birkenau. Se remarcă la aceste gropi nivelul ridicat al pânzei freatice - 0.5 m de la suprafață. Descrierea istorică a acestor gropi afirmă că ele erau adânci de 6 metri. Nu poți arde cadavre sub apă, nici chiar dacă folosești un adjuvant (benzină). Au fost inspectate toate amplasamentele gropilor care apar pe hărțile muzeului și, așa cum se anticipase, întrucât Birkenau fusese construit pe o mlaștină, toate amplasamentele aveau apă la un metru sub pământ. În opinia autorului, la Birkenau nu a existat nici o groapă de incinerare.

AUSCHWITZ, KREMA I

Un studiu detaliat al presupusei camere de gazare de la Krema I și o analiză de detaliu a schitelor de construcție existente, obținute de la oficialii muzeului, arată că respectiva cameră de gazare era de fapt, la data presupuselor gazări, o morgă și ulterior un adăpost antiaerian. Desenul prezentat de autor în acest raport privind Krema I a fost refăcut pentru perioada de timp dintre 25 septembrie 1941 și 21 septembrie 1944. Acesta prezintă o morgă de aprox. 215 m³, cu 2 uși, nici una cu deschidere spre exterior. O ușă da în crematoriu iar cealaltă în sala de baie. Aparent nici una din uși nu a avut o ușă propriu-zisă, dar aceasta nu se poate verifica deoarece unul dintre pereți a fost dărâmat iar deschiderea mutată. De remarcat că broșura oficială a Muzeului Auschwitz afirmă că clădirea se afla în aceeași stare ca în ziua eliberării, 27 ianuarie 1945.

Există 4 aerisiri în tavan și o gură de încălzire în zona morgii. Gura este deschisă, fără urme că ar fi fost vreodată închisă. Aerisirile din tavan nu au avut garnituri iar lemnul nou indică că au fost reconstruite recent. Pereții și tavanul sunt tencuite iar podeaua este turnată din beton, cu o suprafață de 78 m². Tavanul are grinzi iar pe podea se pot vedea urmele pereților adăpostului antiaerian. Iluminatul nu era și nu este nici acum anti-explozie. În podea există scurgeri care duc în canalul comun al lagărului. Estimând o suprafață de 1 m² per persoană pentru a permite circulația gazului, ceea ce este totuși foarte strâmt, în cameră puteau intra maxim 94 de persoane. S-a afirmat că această încăpere putea primi până la 600 de persoane.

Așa cum am arătat mai devreme, presupusa cameră de gazare nu a fost concepută pentru un asemenea scop. Nu există nici urmă de sistem sau ventilator de evacuare. Sistemul de aerisire al acestei încăperi constă din patru aerisiri în tavan, ventilând mai puțin de 1 m din suprafața tavanului.

Evacuarea în acest fel a gazului HCN ar fi avut ca rezultat ajungerea gazului otrăvitor la spitalul SS, care se afla la mică distanță peste drum, omorând toți pacienții și personalul. Deoarece clădirea nu avea nici o etanșare pentru a preveni scurgerile, nu avea uși cu garnituri pentru a preveni pătrunderea gazului în crematoriu, avea guri de scurgere care puteau transporta gazul în orice clădire din lagăr, nu exista sistem de circulație, sistem sau coș de evacuare, nu exista nici un sistem de distribuție a gazului, era permanent umezeală, nu exista circulație din cauza numărului de persoane din încăperea, și nu exista nici o metodă de a introduce materialul cu Zyklon B, ar fi fost curată sinucidere să încerci să folosești această morgă ca și cameră de gazare. Rezultatul ar fi fost o explozie, sau scăpări care ar fi gazat întregul lagăr.

În plus, dacă încăperea a fost folosită așa, (pe baza cifrelor DEGESCH de 113 grame per 100 m³), s-ar fi folosit de fiecare dată 860 grame de Zyklon B gaz (greutatea brută a Zyklon B este de trei ori greutatea gazului Zyklon B; toate cifrele sunt numai pentru Zyklon B gazos), timp de 16 ore la 5 grade Celsius (pe baza valorilor de curățare oficiale germane). Aerisirea ar lua minim 20 de ore și ar trebuie făcute teste dacă încăperea este sigură. Este puțin probabil că gazul ar fi putut fi evacuat într-o săptămână fără un sistem de evacuare. Aceasta contrazice evident pretinsa utilizare a camerei – „câteva gazări pe zi.”

BIRKENAU - KREMAS II, III, IV SI V

Studiul detaliat al acestor crematorii a condus la următoarele informații.

Krema II și III erau instalații construite în oglindă, constând în câteva morgi și un crematoriu cu câte 15 retorte fiecare. Morgile se aflau la subsol iar crematoriile la parter. Se folosea un lift pentru transferul cadavrelor de la morgă la crematoriu. Desenele incluse au fost realizate după schițele originale obținute de la Muzeul Auschwitz și după observațiile și măsurătorile făcute la fața locului. Construcțiile erau din cărămidă, mortar și beton.

Zonele investigate au fost presupusele camere de gazare, care apar ca morga nr. 1 pe ambele desene. Așa cum s-a văzut și la Crema I, nu există aerisire, nici sistem de încălzire, sistem de circulare; nu există etanșare nici la interior, nici la exterior, și nici uși la morgile de la Crema II. Zona a fost examinată de autor și nu s-au găsit urme de uși sau de tocuri de ușă. Investigatorul nu a putut analiza și Crema III deoarece lipseau porțiuni din construcție. Ambele structuri aveau acoperișuri din beton armat, fără nici o deschizătură vizibilă. În plus, rapoartele privind coloanele prin care ar fi circulat gazul nu sunt adevărate. Toate coloanele sunt pline, din beton armat, exact așa cum apar pe planurile germane capturate. Aerisirile din tavan nu au avut garnituri. Aceste construcții ar fi putut fi foarte periculoase dacă ar fi fost folosite ca și camere de gazare, ducând la moartea utilizatorilor și la explozie atunci când gazul ar fi ajuns la crematoriu. Fiecare construcție avea un lift pentru cadavre, de 2,1 metri x 1,35 metri. În mod cert, acest lift era conceput pentru un singur cadavru și un însoțitor.

Presupusa cameră de gazare de la fiecare dintre Crema II și III avea o suprafață de 232 m². Aici ar încăpea 278 de oameni, luând în calcul ipoteza cu 1 m². Dacă încăperea ar fi fost umplută cu gaz HCN (113 gr./28 m³) și luând o înălțime a tavanului de 4 m și 560 m³, atunci ar fi fost necesare 2 kg de gaz Zyklon B. Din nou, considerăm cel puțin o săptămână necesară pentru aerisire (ca la Crema I). Acest timp de aerisire e însă îndoielnic, dar îl vom folosi în calcule. Valorile de randament calculate pentru Crema II și III (teoretice și reale) și pentru presupusa cameră de gazare la capacitate maxima sunt prezentate în Tabelul V. Crema IV și V erau construite în oglindă, cu crematorii cu 2 coșuri și 4 retorte fiecare, cu numeroase camere folosite ca morgi, birouri și depozitare. Camerele interioare nu respectau dispunerea în oglindă. Unele dintre acestea au fost folosite chipurile ca și camere de gazare. Clădirile au fost dărâmate de mult. Nu s-a găsit nici urmă de izolanț pe fundație sau pe podea. Conform rapoartelor, pastilele de Zyklon B erau aruncate prin deschiderile din perete, care nu mai există acum. Dacă planurile clădirii sunt corecte, aceste construcții nu puteau fi camere de gazare, pentru aceleași motive arătate mai devreme la Crema I, II și III. Construcția este din cărămidă și mortar, cu podele din beton și fără subsol. Trebuie remarcat că existența instalațiilor de execuția și incinerare la Crema IV și V este nedovedită.

Pe baza statisticilor obținute de la Muzeul Auschwitz și a măsurătorilor făcute pe teren, pentru Crema IV și V relativ la presupusele zone de gazare și considerând o înălțime a tavanului de 4 m, calculele dau următoarele:

KREMA IV

174 m²; ar încăpea 209 oameni. 425 m³ ar folosi 1,7 kg Zyklon B la 113 gr./28 m³.

KREMA V

476 m²; ar încăpea 570 oameni. 1.160 m³ ar folosi 5 kg Zyklon B la 113 gr./28 m³.

Casa Roșie și Casa Albă, denumite și Bunker I și II, au fost chipurile numai camere de gazare, însă nu există estimări sau statistici disponibile pentru aceste clădiri.

MAJDANEK

La Majdanek există câteva construcții de interes: crematoriul original, dărâmat acum; crematoriul cu presupusa cameră de gazare, reconstruit azi; Baia și Clădirea pentru Dezinfectare nr. 2, care se pare că servea la despăduchere; și Baia și Clădirea pentru Dezinfectare nr. 1, care includeau un duș, o cameră de despăduchere și una pentru depozitare, și presupusele camere de gazare experimentale, cu CO și HCN.

Primul crematoriu, care a fost dărâmat, a fost discutat mai devreme. Pentru Baia și Clădirea pentru Dezinfectare nr. 2, deși sunt închise, inspectarea prin fereastra a vădit că singura lor funcție era aceea de despăduchere, similara celor de la Birkenau. Crematoriul și presupusa cameră de gazare, reconstruite, deși au fost discutate mai devreme, vor fi abordate din nou. Coșurile sunt singura porțiune din construcția originală care nu a fost reconstruită. Structura de bază pare să fie din lemn, așa cum sunt și celelalte construcții de la Majdanek (cu excepția camerelor experimentale). Totuși, o inspecție mai atentă relevă faptul că mare parte din construcție este din beton armat, total incompatibil cu restul zonelor din lagăr. Presupusa cameră de gazare este vecină cu crematoriul și nu are nici o facilitate (etanșeitate) pentru a conține HCN.

Clădirea nu are etanșare și nu poate fi folosită în scopul pretins. Oficial reconstruită după planurile originale, fizic nu arată a fi mai mult decât un simplu crematoriu cu câteva morgi. Este de departe cea mai mică și mai neînsemnată cameră de gazare dintre toate.

Zona de despăduchere / depozitare de la Baia și Dezinfectare nr. 1 este o cameră în formă de L, cu partiții interioare și ușă din lemn. Are un volum de aprox. 215 m³ și o suprafață de 75 m². Pereții sunt tencuiți, cu grinzi și cu două aerisiri în acoperiș, fără garnituri. Are un sistem de circulare a aerului care este conceput necorespunzător, intrarea și ieșirea fiind apropiate una de alta. Petele albastre, aparent cauzate de pigmentul fero-cianic, acoperă foarte vizibil pereții. Din schițe se pare că aceasta era o cameră de despăduchere sau de depozitare pentru materialele dezinfectate. Aerisirile din tavan sunt singurele care pot asigura aerisirea pe termen lung a materialelor depozitate aici. Ușile nu au garnituri și nici nu sunt concepute pentru a fi etanșe. Camera nu este etanșată nici la interior, nici la exterior. Sunt câteva zone în aceasta încăpere care erau sigilate iar autorul nu le-a putut vizita. În mod cert aceasta încăpere nu a fost o cameră de gazare și nu respectă nici unul dintre criteriile descrise. A se vedea schița.

Dacă ar fi fost folosită ca și cameră de gazare, ar fi încăput aici cel mult 90 de oameni, și ar fi fost nevoie de 1 kg de Zyklon B gaz. Timpul de aerisire trebuie să fie de minim o săptămână. Viteza maximă de execuție: 90 de oameni/săptămână.

Presupusele camere experimentale de gazare, aflate la Baia și Dezinfecția nr. 1, sunt construite din cărămidă și legate de construcție principală printr-o structură lejeră din lemn. Aceasta clădire este înconjurată pe trei laturi de o alee din beton. Există două camere, o zonă necunoscută și o cabină de control, care are doi cilindri din otel - recipientele de monoxid de

carbon - legate prin tuburi cu cele două camere. Există patru uși din oțel, cu un șanț aparent pentru garnitură. Ușile se deschid spre exterior și au două clicuri mecanice și o bară de blocare.

Toate cele patru uși au ferestre de vizitare, iar două uși interioare au cilindri pentru teste chimice, pentru testarea aerului din cameră. Cabina de comandă are o fereastră deschisă de aprox. 15 x 25 cm, care nu a avut niciodată instalat un geam sau o garnitură, având însă gratii metalice și dând în camera nr. 2 (vezi schema). Două dintre uși se deschid în camera nr. 1, una în față și una în spate, către exterior. O ușă se deschide în camera nr. 2 în față. Cealaltă ușă se deschide într-o zonă necunoscută din spatele camerei nr. 2. Ambele camere au țevi, se presupune pentru monoxidul de carbon, dar țevile din camera nr. 2 sunt incomplete și par nici să nu fi fost vreodată complete. Camera nr. 1 are țevăria completă, care se încheie cu deschideri în două din colțurile camerei. Camera nr. 2 are prevăzută o aerisire în tavan, dar aceasta nu a străbătut niciodată acoperișul. Camera nr. 1 are un sistem de încălzire/circulator pentru aer, dar nu e proiectat corect (intrarea și ieșirea sunt prea apropiate) și nu are prevăzut nimic pentru aerisire.

Pereții sunt tencuiți, tavanul și podeaua sunt din beton, și nu există etanșare nici la interior, nici la exterior. Există două circulatori de căldură construite pe lateralul clădirii, unul pentru camera nr. 1 și celalalt pentru Baie și Dezinfecție, ambele fiind incorect proiectate și neavând dotări pentru aerisire/evacuare. Pereții de la camera nr. 1 prezintă pete albastre de pigment fero-cianic. Clădirea este neîncălzită și umedă.

Deși la prima vedere aceste construcții sunt corect concepute, ele nu respectă nici unul dintre criteriile necesare pentru o cameră de gazare sau o instalație de despăduchere. În primul rând, nu există etanșare nici pe suprafețele interioare, nici pe cele exterioare. În al doilea rând, aleea adâncită este o potențială cale de scurgere pentru HCN, făcând ca locul să fie un loc extrem de periculos. Camera nr. 2 este incompletă și probabil nu a fost folosită niciodată. Țevăria este incompletă iar aerisirea nu a ieșit niciodată prin acoperiș. Deși camera nr. 1 este operațională pentru monoxid de carbon, este prost aerisită și nu poate fi folosită pentru HCN. Încălzitorul/circulator este instalat incorect. Nu există nici o aerisire sau coș.

În consecință, în opinia autorului, camerele 1 și 2 nu au fost și nici nu puteau fi folosite vreodată ca și camere de gazare. Nici una dintre construcțiile de la Majdanek nu este potrivită și nici nu a fost folosită pentru execuții.

Camera #1 are o suprafață de 45 m², un volum de 120 m³, ar cuprinde 54 de oameni și ar necesita 0,4 kg de Zyklon B gaz. Camera #2 are o suprafață de 19 m², un volum de 52 m³, ar cuprinde 24 de oameni și ar necesita 0,2 kg de Zyklon B gaz.

STATISTICI

Presupunând că au existat camere de gazare (însă nu au existat), aceste cifre indică randamentul maxim în 24 de ore, 7 zile pe săptămână, pentru fiecare dintre construcții din cantitatea de Zyklon B gaz necesară.

Relativ la presupusele instalații suplimentare de execuții de la Chelmno (camioanele de gaz), Belzec, Sobibor, Treblinka și altele, trebuie notat că se presupune că s-a folosit monoxid de carbon.

Așa cum am arătat mai înainte, monoxidul de carbon nu este un gaz pentru execuții iar autorul consideră că înainte ca gazul să-și facă efectul, oamenii ar fi murit sufocați. În consecință, în opinia autorului, nimeni nu a fost omorât cu CO.

CONCLUZIE

După analiza întregului material și inspectarea tuturor locațiilor de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, autorul consideră dovezile ca fiind copleșitoare. Nu a existat nici o cameră de gazare în aceste locuri. În opinia autorului, presupusele camere de gazare *nu puteau fi folosite și nici măcar luate în considerare pentru execuții prin gazare.*

Întocmit azi, 5 aprilie 1988, la Malden, Massachusetts.

Fred Leuchter Associates

[Semnat]

Fred A. Leuchter, Jr.

Inginer Șef